

og altid blive aldeles uafhængig af Partier og Regjeringer. Min Stilling til denne Sag vilde være ganske den samme; dersom vi her i Landet havde et Venstreministerium, som den i dette Øieblik er overfor det nuværende Ministerium.

Formanden (Høgshro): Seg maa bede de ærede Medlemmer om at indtage deres Pladser.

Krigsministeren (Bahrson): Seg skal ikke komme nærmere ind paa de Betragtninger, det ærede Medlem, som nylig talte, fremførte. Seg tror ikke, der var noget Nyt i det; det han sagde, var det, man omtrent kunde vente, at han fra sit Standpunkt kunde sige. Hans Standpunkt har jo været kjendt i længere Tid. Dertil kommer, at naar man staar paa det Standpunkt, at en hvilken som helst Ordning af Forsvarssagen anses for en Dumbhed — saaledes opfattede jeg hans Ytringer — er der ikke noget Videre derved at disputere om. Seg vil dog blot lige gjøre en Bemærkning i Anledning af hans Spørgsmaal, der gik ud paa, hvorfor Krigsministeren har forelagt dette Forslag i Folkethinget. Seg vil hertil sige, at Karolen jo efterhaanden er bleven den, at der skal finde en saglig Forhandling Sted her i Thinget, en grundig Forhandling; en aaben og ærlig Forhandling; man har jo brugt forskjellige Udtryk. Man var i Tjor noget i Tvivl, om det gjaldt en virkelig Forhandling; der var Mogle, der mente, at det ikke rigtig var Tilfældet, men de fleste mente dog, at det i Slutningen tydede paa en virkelig Forhandlingslyst. Nu i Aar er det atter blevet udtalt meget stærkt, at der skal finde en alvorlig Forhandling Sted. Da Ordningen af dette Spørgsmaal dog maa siges at høre til de vigtigste Spørgsmaal — jeg tror ikke, at den Del af Folket, som den sidste ærede Taler repræsenterer, er Majoritet; jeg tror, der er mange, selv indenfor dem, der staa i fuldstændig Modsetning til Regjeringen, der ogsaa kunde ønske, at denne Sag blev ordentlig undersøgt og paa en eller anden Maade endelig afgjort. — vilde det ogsaa være naturligt, om denne Sag som saa mange andre blev forelagt i Thinget. Seg har ganske vist ikke nogen Illusion om, at dette Forslag uden videre bliver vedtaget. Men da nu Forhandlingslysten var proklameret, maatte dette Forslag ogsaa frem; man maatte se, hvorvidt de Forhandlingslystne vilde strække sig, om de ogsaa vilde undersøge det. Seg har saa meget mere Grund dertil, som der under Finantzløvens første Behandling af Oppositionens

Ordfører, der hverken staaede Forsvarssagen under den Form, den var fremjat af Regjeringen, eller mig personlig, blev udialt følgende som De kunne læse i Tidenden Pag. 256: „Kan de paavise, at det er ubegrundet, at Folkethinget nægter at give Bevillinger, hvortil det præjudicerer sin frie Lovgivningsvirksomhed, saa er det Skinsforhandling, men kunne de ikke det, saa ere de nødte til at indrømme, at det er konstitutionelt rigtigt af Folkethinget at hævde dette, hvis vi ikke fuldstændig skulle kastes over i Absolutismen; saa skulle de ikke tale om Skinsforhandling, men hufte paa, at det er dem, der stiller Fordringer, som ere konstitutionelt aldeles umulige, som i Virkeligheden drive Skinsforhandling. Kan de paavise, at det er forsvarligt og rigtigt at fortsætte Kjøbenhavn's Befæstning, kan de imødegaa vore Argumenter saaledes, at de med Rette kunne sige, at vi ikke saglig have Grund til at modsætte os den, saa kunde vi tale videre derom.“ Han sagde endvidere: „Den første Betingelse for Forhandling er, at Grundene blive afgjørende, at man respekterer sin Modstanders Ret til af saglige Grunde at sige Nei.“ Kort sagt, han antydede jo dog, at der var Mulighed for, at naar man ved Undersøgelsen fandt, at de Grunde, der bleve fremsatte fra den Side, hvortil jeg hører, vare rigtige, at man saa dog paa det nu foreliggende Grundlag kunde gjøre i alt Fald Noget. Hvorvidt det nu vil vise sig at være rigtigt, hvorvidt man vil undersøge Sagen i Udvalg — thi som det blev sagt af den ærede Ordfører i denne Sag, har jeg Grund til at antage, at den vil gaa til Udvalg — hvorvidt der vil finde en Afveielse af Grundene for og imod Sted, veed jeg selvfølgelig ikke. Men jeg har ikke villet unblade at give Leilighed dertil. Seg skal dernæst gaa over til at omtale de Ytringer, som i Aar saaldt angaaende det foreliggende Forslag, og det vil da kunne forstaaes, at jeg først henvender mig til det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bosjen), der jo i disse Sager optræder som Ordfører, som han selv sagde, for et stort Flertal og for det Flertal, som i denne Sag som i saa mange andre staaer i bestemt Opposition til Regjeringen. Han begyndte med at give en historisk Oversigt over Befæstningssagens Udvikling her i Landet, om hvilken jeg ikke kan sige Andet, end at den i det Væsentlige var rigtig, og dette maatte den jo selvfølgelig være; thi det ærede Medlem har jo fulgt denne Sag meget nøie, deltaget i alle dens Behandlinger, været Ordfører ved mange Leiligheder og s. f. Men naar jeg paa den ene Side maa indrømme, at det væsentlig var en rigtig